

בעוד ימים מעטים עלול להתרחש אסון

זרע הפורענות

ישראל-השלמה, קנאי לאומני אמיתי: האלוף (מיל.) מאיר זורע, מנכ"ל מוקדני ישראל. כמו כן הוא: זורע רוח, כדי שאנו נקצור את הסופה.

האלוף זורע מעולם לא היה ידוע כגאון-הדור. דויד בן-גוריון הגיע למסקנה זו לפני 17 שנים, אחרי התרגיל המפורסם של גיוס-פסגת ופאניקה-המונית. שזכה בפי העם בכינוי "ברווזימים" (על שם כינוי-הצורן שן של אחת היחידות). הוא העיף את זורע במהירות-שיא מתפי קידו כראש אג"ם במטכ"ל. בינתיים קרתה לזורע טרגדיה אישית. ליבנו לכל איש ששכל בן במלחמה, קל-וחומר למי ששכל שניים. אולם טרגדיה אישית, גוראה ככל שתהיה, אסור שתביא לכך שנגיח לבעליה להמית טרגדיה על המדינה כולה. "ברווזימים" היה כריחה לאומית. מה שמתקרב עכשיו אינו כריחה, אלא אסון לא-מי. אחרי הברווז, בא העיט.

זורע הוא נחלן קנאי. לפני ארבע שנים הכריז: "מי שמאשים אותי בעשיקת אדמה, קל-וחומר למי שאנו לוקחים בתורה את כל נחלת אבותינו". ועל גירוש תושבי בירעם ואיקרית אמר: "זהו מיקרה עצוב במיסגרת ההתי נחלות היהודית". כי: "החבר שפטה". איש בעל דיעות כאלה יכול למלא תפקיד כזה. רק מפני שהממשלה רוצה בכך. אילו יום את הפקעת אדמות הגליל ללא אישור הממשלה, היה עף מתפקידו שוב, במהירות של טיל. זורע מבצע את המדיניות, והוא עצמו מגדמ אותה בכל רמ"ח אבריו. נגד מדיניות זו יש להתקומם ולהפעיל את צופריה-האזעקה, לפני שתמיט אסון על המדינה.

המדיניות היא לייחד את הגליל. הבה אנמר זאת בפה מלא. ללא מילת-האליבי המזכירות מיטטר מסויים. לא "לאכלס", לא "לפתח", אלא "לייחד".

אל יתהלך מנשך כמפתח! כדי לפתח, אין צורך בנישול ובהפקעות — לא מיהור דים ולא מערבים. ערב לכך אחד מגדולי המפתחים במדינה — לובה אליאב, שעמד בראש פיתוח הבל-לכיש וניהל מיבצע דומה באיראן. לפיתוח מודרני, המבוסס על עקרונות בריאים של תיכנון וביצוע, די בהחלט בקרקעות המצויות בידי המדינה. לפתח אפשר באמצעות בנייה לגובה, תיעוש ושיטות חקלאיות החוסכות בקרקע. לפתח אפשר לטובת שני העמים, על-ידי הקמת ערים וכפרים מעורבים, ועל-ידי טיפוח נמרץ של הכפרים הערביים לצד שכניהם היהודיים. אך לא לזאת הכוונה. הכוונה הפוכה. מיליון מילרים של שטיפת-מוח בכך כדי התיקשורת לא ישנו זאת, וכך ערבי בגליל חש זאת כעצמותיו.

לשם כך אין צורך בדימיון, אלא רק בויכוח. כל ערבי בישראל זוכר, כי אחרי קום המדינה הופקעו שטחים עצומים מידי הערבים שנשארו בישראל, נוסף על השטחים שהופקעו מידי "הנפקדים" וה"הנפקדים הנגר כחים".

עם קום המדינה הוטעלה נגד הערבים המעטים, שנתרו בה, מדיניות של חמס, נישול וקפוח. היא סתרה לא רק את מגילת-העצמאות, אלא גם את כל כללי ההיגיון המדיני הבריא. מאז נתנח המדינה לכל אורח ערבי להרגיש, מדי יום ביומו, שהוא גוף זר במדינה, הנסבל בקושי.

השיטות השתנו מדי-פעם: הפקעת-אדמות, "רשיונות תנועה", מימשל צבאי, מעצרים מינהליים, עידוד להגרי רה, ועוד ועוד. אין ספק שבאותן שנים השתפר מצבם הכלכלי של ערביי-ישראל. אך גם אדם עשיר (ואולי דווקא הוא) מתקומם נגד השפלת כבודו האנושי והלאומי. תחת שנגיד דרך שיהווה את החוליייה הזי מחברת בין ישראל והעולם הערבי, גידלנו בי בתייהספר הישראליים דור נוכרי ומנוכר, שאין לו חק במדינה ולא נחזה בישראל.

עם הדור הזה עומדת המדינה להתנגש עתה. תחת להפכו לגייס הראשון של השלום. אנו עלולים להפכו לגייס המיש במלחמת ישראל-ערב. נותרו רק ימים, אולי שעות, למניעת הפורר ענית. מי יעצור את ידי הזורע?

* הושע ח': "כי רוח זורע, וסופתה יקצורו."

הספר היסודיים, בדומה למעמד העברית בבתי-הספר הערביים. להבטיח שוויון גמור בשיכון לזוגות צעירים, בתוכי ניות-פיתוח, בביטוח הלאומי — בצד הזכות שלא לשרת בצה"ל מטעמי מצפון (בדומה לבחוריי-שיבה, לפאציי מיסטיים ולגערות דתיות). הייתי מבטל, כמובן, את כל הנוהלים המפרידים בין האזרחים. כמו חוקי הנישואין והגירושין, ושאר מעשי-החקיקה המבדילים בין יהודי וערבי על פי הלאום והדת. אם נוצרה מצוקה ככפר ערבי, מפאת מח"סור בקרקע, הייתי מוסר לו כמה אלפי דונמים מוקרקעות המדינה, כדי שהעולם כולו ייווכח לדעת איך משגשגים ופורחים כפרי הערבים בישראל.

הייתי ממנה רקטור ערבי לאוניברסיטת חיפה, ודואג לבחירת סטודנט ערבי כיושב-ראש ההתאחדות הארצית של הסטודנטים.

ומעל לכל, כמובן מאלין, הייתי דואג לכך שערבי יכהן כנשיא המדינה — כפי שהציע זאב ז'בוטינסקי בכבודו ובעצמו לפני 36 שנים.

שנה אחת אחרי ביצוע הרפורמה הזאת, היה מצב המדינה משתנה מעיקרו. אפילו יאסר עראפאת היה נאלץ

במדינת-ישראל מותר להתאבד. החוק הפלילי, ש-אסר זאת בכל חומר הדין ושאיים בעונש-מאסר על כל מתאבד (אם לא מת, כלומר), בוטל לפני עשר שנים. ואם מותר לאדם להתאבד, על אחת כמה וכמה מותר הדבר לרעיון.

עכשיו זה קורה לנגד עינינו. חיזיון מרתק ממש: התאבדותו של רעיון.

הרעיון של ארץ-ישראל-השלמה לקח לידו אקדה טעון, הצמיד את הלוט אל רתנו, והנה, ארטוטו, הוא עומד ללחוך על ההדק.

והאקדה, שמו: הפקעת אדמות הערבים בגליל.

ארץ-ישראל השלמה אינה ריקה. יש בה שלושה מיליון יהודים ומיליון וחצי ערבים — מילבד מיל-יון וחצי ערבים נוספים, גלול ממנה והשואפים לחזור אליה.

איך מיישבים עובדה זו עם החזון של מדי-נה יהודית?

זהו באמת שאלה. להכניס את הערבים לאשוויץ חדשה? לא נעים. להפוך אותם לעם-עבדים, נוסח רודוזה? לא נעים, וגם לא יעיל. ראו מה קורה ברודוזה עצמה. היא מתפרקת.

לא! יש תשובה יפה, מתקדמת, ברוח חזון הנביאים, הרצל וז'בוטינסקי:

יחיה טוב הערבים במדינה שלנו. הם יהיו אזרחים שוויוניות, וייהנו מכל טוב. אנחנו נראה לעולם המנוול כולו איך מתייחסים יהודים למיעוט לאומי במדינה שלהם.

חצי מיליון ערבים? מיליון? שני מיליונים? שלושה מיליונים (אחרי שנשחרר את נחלת-אבותינו בעבר-הירדן מיוחחה)? ארבעה מיליונים (אחרי ששחרור צור וצידון)? לא חשוב! כל המרבה הרף זה משוככה. במדינתנו הליברלית, המתקדמת, שוחרת השוויון והאחווה, יש מקום לכזה!

וזהו התיאוריה. היא חיונית לרעיון ארץ-ישראל השלמה, כמו מערכת-העיכול לגוף החדש. עימה חי הרעיון, ועימה הוא מת.

כי בולעדיה, הופך הרעיון של ארץ-ישראל השלמה מהדורה קטנה ומצחינה של פאשיזם מיוזרה-אירופי.

אלוף זורע: "זורע עוולה יקצור אוון"

להודות, בחריקת שנייים, כי ארץ-ישראל השלמה היא המדינה הדמוקרטית החילונית המיוחלת.

אבל ראו זה סלא — דווקא חסידי ארץ-ישראל השלמה מתנגדים לכך.

את כל הצעות הנ"ל הציע, בתקופות שונות, עיתון התבוסנים, ביטאונם של עוכרי ישראל, השבועון המסויים "ימ"ש. משום-מה נאבקים למען זכויותיהם של ערביי ישראל דווקא אותם האנשים הסבורים שאסור למדינה לספח שטחים ערביים, ושמוטב לעזור לעם הערבי הפלסטיני לחיות במדינה משלו, תחת דגלו הלאומי. ואילו אנשי ארץ-ישראל-השלמה הם ה ממררים את חיייהם של ערביי ישראל על כל צעד ושעל, מקיימים חוקי הפלייה וקפוח והועקים לשמיים, מארגנים נגדם פרוכקציות באוניברסיטות ועורכים בהם מדי פעם פרוגי דימציץ קטן.

ועכשיו, בעצם הימים האלה, עושה ממשלת-ישראל מאמץ עליון, לפי דרישת אנשי ארץ-ישראל השלמה, לס' תום את הגולל על כל תיקווה של דו-קיום ישראל-ערבי בתוך מדינת-ישראל.

ההחלטה להפקיע עוד 6000 דונמים של אדמה ערבית בגליל עומדת לרחוף את הציבור הערבי הישראלי, זו הפעם הראשונה אחרי 25 שנים, לדין מרי אזרחי גליל, שביי תה בגליל והתלבדות לאומית.

האיש הזורע את זרע הפורענות הזאת הוא איש ארץ-

כשיש רעיון, צריכים להוכיח את אמיתותו במעשים. חיבן?

בשטחים המוחזקים — קשה. הם לא סופחו עדיין. אי אפשר להביא להם את ברכת התרבות הישראלית: ביטוח לאומי, שיכון-צעירים, מס הכנסה, חיים שאלה ופטישי-פולטיק כחגים.

אבל למרבה המזל, יש במדינת-ישראל עצמה, בתחום הקו הירוק, כימעט חצי מיליון ערבים אמיתיים, "ערביי ישראל". רובם הגדול נולדו במדינת-ישראל, וכו בחי-נוך ישראלי, למדו את ביאליק ואת אחד-העם. ממש מתנה מן השמיים.

אילו הייתי חסיד של ארץ-ישראל השלמה, הייתי משתמש באוצר זה כדי להוכיח לעולם כדור, לעמי ערב ולעצמנו, עד כמה נכונה האפי דיאה הנשגבת של חופש ושוויון במהכות-ישי-ראק השישיות.

הנה כמה הצעות לדוגמה: לכלול שלושה שרים ערביים בממשלה. בהתאם לאחוז הערבים באוכלוסיית המדינה בתחום הקו הירוק. כדי לפנות להם מקומות, לטובת הרעיון של ארץ-ישראל השלמה, כדאי לסלק מן הממשלה אף את זבולון המר וגד יעקובי.

לצרף לפחות ערבי אחד בניבחרת הלאומית לכדורגל, ובכל ניבחרת אחרת המייצגת את המדינה בחו"ל. למנות ערבי כראש מישלחת ישראל באו"ם, וחצי תרי-סר שגרירים ערביים בשגרירויות ישראל ברחבי העולם. לאפשר את כניסתם של אלפי ערבים לקיבוצים ולמור-בים, כתלוצי המהפכה החברתית הערבית.

לשלוח רבבות תלמידים ערביים לבתי-ספר מעורבים בכל רחבי המדינה. (כמו האמריקאים, יכולים גם אנחנו להסיע תלמידים באוטובוסים לבתי-ספר מרוחקים, כדי ליצור את המזיגה הנכונה.) להנהיג את הערבית כלשו-חובה שנייה בכל בתי-